

i sin tale de amerikanske udtalelser, og lagde hele ansvaret for tilstanden i Korea over på De Forenede Stater og Sydkorea, ligesom han forkastede FN's holdning til krigsfangespørgsmålet både fra moralske, politiske og juridiske synspunkter. Han fremsatte selv et resolutionsforslag, ifølge hvilket der skulle oprettes en kommission med henblik på en fredelig løsning af Koreaspørgsmålet og Koreas forening.

Mexico og Peru fremsatte den 3. november hver sit forslag til en løsning af krigsfangespørgsmålet. Begge forslag gik ud fra det princip, at en krigsfange kun burde hjemsendes frivilligt og aldrig med magt.

I den følgende tid søgte forslagsstillerne til den amerikanske resolution, bl. a. ved arbejde i et underudvalg på 8 medlemmer, hvori Danmark fik sæde, at nå frem til en ordlyd, der på een gang fastholdt det humanitære standpunkt i krigsfangespørgsmålet og samtidig anviste en praktisk gennemførlig løsning. Disse bestræbelser førte til, at et resolutionsforslag, fremsat fra indisk side, opnåede tilslutning fra samtlige plenarforsamlingens medlemmer med undtagelse af de kommunistiske og Kina.

Forslaget anerkendte princippet om, at krigsfanger ikke kan tvinges til at vende tilbage til deres hjemland mod deres vilje, og fastsatte iøvrigt for krigsfangernes behandling en procedure, der i hovedtræk gik ud på, at der skulle nedsættes en hjemsendelseskommision bestående af repræsentanter for Czekoslovakiet, Polen, Schweiz og Sverige.

Afgørelser skulle træffes ved stemmeflerhed, og i tilfælde af stemmelighed skulle afgørelsen ligge hos en opmand udnævnt af kommissionens medlemmer, eventuelt af plenarforsamlingen. Opmanden skulle fungere som kommissionens formand, medmindre anden bestemmelse blev truffet. Hjemsendelseskommisionen skulle optælle og klassificere krigsfangerne efter nationalitet og hjemsted, og når dette var sket, give dem adgang til snarest at vende tilbage til deres hjemland.

For de krigsfangers vedkommende, der efter forløbet af 90 dage endnu ikke var hjemsendt, fordi de ikke havde ønsket det, skulle ansvaret overgives til den politiske konference, der skal sammenkaldes i henhold til våbenstilstandsoverenskomsten. Hvis der 60 dage efter, at konferencen havde påbegyndt behandlingen af krigsfangespørgsmålet, stadig var krigsfanger, der ikke var hjemsendt, skulle disses skæbne afgøres af De Forenede Nationer i overensstemmelse med folkeretten.

Sovjetunionens udenrigsminister Vishinskij indtog i sine taler den 24. og 27. november en meget afvisende holdning overfor forslaget, som han betegnede som en anden udgave af 21-magtsforslaget og som værende i strid med Genèvekonventionen.

Fra dansk side blev der til det indiske forslag stillet et ændringsforslag, som gik ud på at forkorte den frist på 60 dage, der blev givet til den politiske konferences behandling af krigsfangespørgsmålet, til 30 dage. Motivet hertil var, at det ikke kunne ventes, at den politiske konference skulle nå til enighed om krigsfangespørgsmålet; det var derfor en fordel, at spørgsmålet snarest muligt indbragtes for De Forenede Nationer.

Foranlediget af en udtalelse af Sovjetunionens udenrigsminister fremhævede den danske repræsentant i 1. udvalg, folketingsmand Kristen Amby, at vel var formålet med udvalgets forhandlinger fjendtlighedernes ophør i Korea, men da det eneste udestående spørgsmål parterne imellem var krigsfangespørgsmålet, var det også det eneste naturlige, at man i De Forenede Nationer koncentrerede sig om dette spørgsmål, fordi dets løsning øjeblikkelig ville føre til fjendtlighedernes standsning.

Ved afstemningerne i udvalget blev den af Danmark foreslåede ændring vedtaget med 39 stemmer mod de 5 østbloklandes, medens 14 afholdt sig fra at stemme.

Det indiske forslag blev med de ændringer, som det var blevet underkastet under be-